

Η εορτή του Αγίου Ονουφρίου του Αιγύπτιου στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Την Τετάρτη, 12 /25 Ιουνίου, εωρτάσθηκε από του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων η εορτή του οσίου Ονουφρίου του Αιγυπτίου στην ομώνυμη Ιερά Μονή, την κειμένη στην περιοχή του Σιλwάμ, έναντι της κολυμβήθρας του Σιλwάμ και επί του Αγρού του Κεραμέως.

Στην πανηγυρίζουσαν Ιερά Μονή προεξήρξε της θείας Λειτουργίας ο **Πατριάρχης Ιεροσολύμων** κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αυτώ του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου **Πτολεμαΐδος** κ. Μακαρίου και του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου **Κωνσταντίνης** κ. Αριστάρχου, **Αγιοταφικών Ιερομονάχων**, ων πρώτος ο Γέρων

Δραγουμάνος Οσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης π. Ματθαίος και των Αρχιμανδριτών π. Κλαυδίου και π. Χριστοδούλου και του Προισταμένου της Ρωσικής Πνευματικής Αποστολής εις Ιεροσόλυμα Αρχιμανδρίτου π. Βασιανού και άλλων, του Αρχιδιακόνου π. Μάρκου και του Ιεροδιακόνου π. Προδρόμου, ψάλλοντος του Πρωτοψάλτου διακόνου π. Ευσταθίου, και μετεχόντων μοναχών του Πατριαρχείου ομού μετ' Αραβοφώνων, Ελληνοφώνων και Ρωσοφώνων Ιεροσολυμιτών πιστών.

“Τόσον ὁ Προφήτης Ἡλίας ὁ Θεσβίτης ὅσον καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος ἀπετέλουν τὸ πρότυπον πρὸς μίμησιν ἀπάντων τῶν ἀσκητῶν τῆς ἐρήμου, καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ μακαρίου Ὀνουφρίου, ὡς διατυπώνει τοῦτο καὶ ὁ ὕμνωδός αὐτοῦ λέγων: «Νεύσει θεία θεούμενος γέγονας, ἄγγελος ἐπίγειος· τὴν Ἰωάννου γάρ, καὶ Ἡλιοῦ ἐζήλωσας, πολιτείαν παμμάκαρ Ὀνούφριε». Ἐζήλωσεν ὁ πατὴρ ἡμῶν Ὀνούφριος τὴν τοῦ Ἡλιοῦ καὶ Ἰωάννου πολιτείαν, τούτέστιν τὸν ἐρημικὸν καὶ ἀσκητικὸν αὐτῶν βίον, διό ὁ ἀπώτερος σκοπὸς τοῦ ἀσκητικοῦ καὶ μοναχικοῦ βίου εἶναι ἡ ἔνωσις με τὸν Θεόν, ἐν τῇ τελείᾳ ἀπαρνήσει τῆς ἐπιγείου ζωῆς τοῦ αἰῶνος τούτου. Τοῦτο διδάσκει καὶ ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ, λέγων: «Ὁ ἀληθὴς σκοπὸς τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἀπόκτησις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διὰ τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς». «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθείτω μοι», (Μαρκ. 8,34), λέγει Κύριος.”, ανέφερε μεταξύ άλλων στο κήρυγμά του ο Μακαριώτατος Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος.

Μετά την Απόλυση τελέστηκε Μνημόσυνο στο Κοιμητήριο υπέρ αναπαύσεως της προ δώδεκα ετών κοιμηθείσης μοναχής της Μονῆς Σεραφείμας και λιτανεία προς τον Τάφο του ιδρυτή της Μονῆς μοναχού Κυρίλλου και του Πατριάρχου Ιουβεναλίου και ανεγνώσθη η ευχή των οπωρών.

Στη συνέχεια η καλώς διατηρούσα την Μονή σε ευπρέπεια και ανακαινίζουσα ταύτην οσιωτάτη μοναχή Παῖσία προσέφερε φιλοξενία στον Μακαριώτατο, την συνοδεία και το εκκλησίασμα.

Το κήρυγμα του Πατριάρχη Ιεροσολύμων

Τον θείο λόγο κήρυξε ο Μακαριώτατος Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος:

«Νεύσει θεία θεούμενος γέγονας, ἄγγελος ἐπίγειος· τὴν Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου γὰρ καὶ Ἡλιοῦ ἐζήλωσας πολιτείαν, παμμάκαρ Ὀνούφριε», ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός·

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ καὶ προσκυνηταί,

Ἡ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ὁνουφρίου χάρις συνήγαγεν πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ ἐπωνύμῳ αὐτοῦ Ἱερᾷ Μονῇ, τῇ ἐπικαλουμένῃ «τοῦ Ἀγροῦ τοῦ Κεραμέως», τῷ ἐπικληθέντι «ἀγρῷ αἵματος» (Ματθ. 27,7-8), ἀνεγερθείσῃ, ἵνα ἐορτίως τιμήσωμεν τὴν πάνσεπτον μνήμην αὐτοῦ.

Ὁ θεῖος Παῦλος, ἐν τῇ πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῇ, μνημονεύων πάντας τοὺς ἁγίους, ἰδιαιτέραν μενείαν ποιεῖται τῶν Ὁσίων καὶ ἀσκητῶν, ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος : «... ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς», (Ἑβρ. 11,38). Τοιοῦτος πλανώμενος ἐπὶ ἐξήκοντα ἔτη εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς ἐρήμου, καὶ ἄνθρωπον μὴ ἑωρακώς, ὑπῆρξεν ὁ θεοφορὸς Πατὴρ ἡμῶν Ὁνούφριος. Κατὰ τὸν Συναξαριστὴν, ὁ Ὁσιος Ὁνούφριος ἐμόναζεν εἰς Κοινόβιον ἐν Ἑρμουπόλει Θηβῶν τῆς Αἰγύπτου.

Τόσον ὁ Προφήτης Ἠλίας ὁ Θεσβίτης ὅσον καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος ἀπετέλουν τὸ πρότυπον πρὸς μίμησιν ἀπάντων τῶν ἀσκητῶν τῆς ἐρήμου, καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ μακαρίου Ὁνουφρίου, ὡς διατυπώνει τοῦτο καὶ ὁ ὑμνωδὸς αὐτοῦ λέγων: «Νεύσει θεία θεούμενος γέγονας, ἄγγελος ἐπίγειος· τὴν Ἰωάννου γάρ, καὶ Ἠλιοῦ ἐζήλωσας, πολιτείαν παμμάκαρ Ὁνούφριε».

Ἐζήλωσεν ὁ πατὴρ ἡμῶν Ὁνούφριος τὴν τοῦ Ἠλιοῦ καὶ Ἰωάννου πολιτείαν, τοὔτέστιν τὸν ἐρημικὸν καὶ ἀσκητικὸν αὐτῶν βίον, διό ὁ ἀπώτερος σκοπὸς τοῦ ἀσκητικοῦ καὶ μοναχικοῦ βίου εἶναι ἡ ἔνωσις με τὸν Θεόν, ἐν τῇ τελείᾳ ἀπαρνήσει τῆς ἐπιγείου ζωῆς τοῦ αἰῶνος τούτου. Τοῦτο διδάσκει καὶ ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ, λέγων: «Ὁ ἀληθὴς σκοπὸς τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἀπόκτησις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διὰ τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς». «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθείτω μοι», (Μαρκ. 8,34), λέγει Κύριος.

Ἑρμηνεύων τὸν Κυριακὸν τοῦτον λόγον, ὁ Ζυγαβηνὸς λέγει: «Ἀπαρνησάσθω τὸ ἑαυτοῦ θέλημα τὸ φιλήδονον, τὸ φιλόζων, ἢ τὸ ἑαυτοῦ σῶμα μὴ φειδόμενος αὐτοῦ κακουχουμένου καὶ βασανιζομένου, ἀλλὰ ἐκδιδούς αὐτό κινδύνους». Καὶ ἀπλούστερον: «ἀπαρνησάσθω τὸ ἑαυτοῦ θέλημα, ἐννοεῖ τὸ θέλημα τῆς φιληδονίας, τῆς φιλοζωΐας, ἢ καὶ τὴν μὴ μέριμνα καὶ φροντίδα τοῦ κακουχουμένου καὶ βασανιζομένου αὐτοῦ σώματος, τοῦ ἐκτεθειμένου εἰς κινδύνους».

Ἀκριβῶς τὴν προτροπὴν ταύτην τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία προτροπὴ δηλοῖ ἐλευθέραν διάθεσιν, προθυμίαν καὶ ἀπόφασιν σταθερὰν ἐν τῇ ἐκλογῇ ταύτῃ, ἐφήρμοσεν ἐν τῇ πράξει καὶ τῇ θεωρίᾳ ὁ πιστὸς μαθητὴς καὶ ἀκόλουθος γενόμενος τοῦ Χριστοῦ, θεοφόρος Ὁνούφριος. Ἀκούσωμεν ἐν προκειμένῳ καὶ τοῦ ὑμνωδοῦ αὐτοῦ λέγοντος: «Πᾶσαν ἡδυπάθειαν, ὑπωπιάζων

(=ὑποπιέζων) τὸ σῶμά σου ἀπηρνήσω θεόσοφε, πικραίνων τὴν αἴσθησιν, ἐγκρατείας πόνοις, καὶ σκληραγωγίας, ὑπομονῇ τε πειρασμῶν, καὶ καρτερίᾳ τῶν περιστάσεων, ἀνθ' ὧν τὴν ἀτελεύτητον, ἀντιλαμβάνεις ἀπόλαυσιν, καὶ τρυφὴν ἀδιάδοχον, καὶ χαρὰν ἀνεκκλάλητον».

Ἀξιοσημείωτον τό γεγονός ὅτι ὁ συνόμιλος τῶν ἀγγέλων Ὀνούφριος, τὴν ἀπάρνησιν τῶν ἐπιθυμιῶν τῆς σαρκὸς ἀλλὰ καὶ τὰ παλαίσματα τούτέστιν τὰς προσβολὰς τῶν δαιμόνων, αἱ ὁποῖαι προκαλοῦσαν πικρίαν εἰς αὐτόν, ὑπέμεινε μετὰ πλήρους συνειδήσεως καὶ συναισθήσεως, ἀκούων τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος λέγοντος: «Εὐσέβεια εἰς Θεὸν ἀρχὴ αἰσθήσεως», (Παροιμ. 1,7). Προσέτι δέ ὁ θαυμαστός Ὀνούφριος ἤκουε εἰς τὸν ψαλμωδὸν λέγοντα: «Ἀγαπήσατε τὸν Κύριον, πάντες οἱ ὅσοι αὐτοῦ· ὅτι ἀληθείας ἐκζητεῖ Κύριος, καὶ ἀνταποδίδωσι τοῖς περισσῶς ποιοῦσιν ὑπερηφανίαν», (Ψαλμ. 30,24) καὶ ἀλλαχοῦ: «Ὅτι Κύριος ἀγαπᾷ κρίσιν, καὶ οὐκ ἐγκαταλείψει τοὺς ὁσίους αὐτοῦ· εἰς τὸν αἰῶνα φυλαχθήσονται», (Ψαλμὸς 36,28).

Τὴν ὡς ἄνω μαρτυρίαν τοῦ ψαλμωδοῦ ἐπιβεβαιοῖ καὶ ὁ ὑμνωδὸς ἐναργέστατα λέγων: «Ὅλος Θεῷ κεκραμένος, δι' ἀγάπης τρισμάκαρ, μετέσχες βασιλείας τῆς αὐτοῦ, καὶ τῆς τρυφῆς τὴν ἀπόλαυσιν, καὶ ζωῆς τὸν χειμάρρουν, καὶ τῶν ἑορταζόντων τὸν χορόν, καὶ χαρὰν τὴν ἀγήρω, ἀπέιληφας Ὀνούφριε».

Ὅντως, ὁ τρισμάκαρ Ὀνούφριος μετέστη εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς τηρήσεως τῶν θείων ἐντολῶν, τούτέστιν τῆς πρὸς τὸν Θεὸν αὐτοῦ «ἀγάπης ἐκ καθαρᾶς καρδίας, καὶ συνειδήσεως ἀγαθῆς, καὶ πίστεως ἀνυποκρίτου», (Α΄ Τιμ. 1,5).

Τὴν δὲ ἔνωσιν αὐτοῦ μετὰ τοῦ Θεοῦ ὁ ἀοίδιμος Ὀνούφριος ἐπέτυχεν ἐν Χριστῷ διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας: «Πρόσιμεν, (προσερχόμεθα) δέ αὐτῷ (τῷ Θεῷ) δι' Υἱοῦ καὶ τῶν δι' αὐτοῦ θεσπισμάτων τούτέστι τῶν Εὐαγγελικῶν, ἃ καὶ πνευματικὴν ἔχει τὴν ἔνωσιν ἥτοι συνάφειαν· ἐνούμεθα γὰρ τῷ Θεῷ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, καὶ τῆς θείας Αὐτοῦ φύσεως πλουτοῦμεν (ἀφθόνως ἔχομεν) τὴν μέθεξιν.

Εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν μέθεξιν τῆς θείας φύσεως, τὴν μετὰ Θεοῦ δηλονότι ἔνωσιν ἐν Χριστῷ διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καλούμεθα καὶ ἡμεῖς, οἱ πανηγυρίζοντες, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τὴν ἱερὰν μνήμην τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ὀνουφρίου, τὸν ὁποῖον ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία προβάλλει ὡς παράδειγμα πρὸς μίμησιν.

Οὕτως δὲ ὁ θεοφόρος πατὴρ ἡμῶν Ὀνούφριος, ὡς προείπομεν, εἶχεν ὡς παράδειγμα πρὸς μίμησιν τοὺς θεόπτας ἀγίους καὶ δικαίους, Ἡλίαν τὸν Θεσβίτην καὶ Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον· ἀλλὰ καὶ τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον Μαρίαν ὡς

προστασίαν καὶ μεσίτριαν πρὸς τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν αὐτῆς, Σωτῆρα ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Διὸ καὶ ἡμεῖς, μετὰ τοῦ ὕμνωδοῦ, βοήσωμεν λέγοντες: «Ὡσπερ νεφέλη φωτεινὴ, τὸν ὑπέρθεον Χριστὸν ἥλιον φέρεις, ἐν ἀγκάλαις σου Μῆτερ, δι' οὗ τὸν ζόφον παθῶν, ψυχῆς μου λαμπρύνασα αὖγασον, τῷ τῆς ἀπαθείας, φωτὶ Θεογεννητορ».

Ἀμήν. Ἔτη πολλά εὐλογημένα καὶ εἰρηνικά!»

Παρακάτω το δελτίο Τύπου του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων:

Τὴν Τετάρτην, 12ην /25ην Ἰουνίου 2025, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτὴ τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ὁνουφρίου τοῦ Αἰγυπτίου εἰς τὴν Ἱεράν αὐτοῦ Μονήν, τὴν κειμένην εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Σιλωάμ, ἔναντι τῆς κολυμβήθρας τοῦ Σιλωάμ καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀγροῦ τοῦ Κεραμέως, ἥ «Τοῦ Αἵματος», ἥ «Ἀλκεδαμά» τὸν ὁποῖον Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ἠγόρασαν μέ τὰ τριάκοντα ἀργύρια, τὰ ὁποῖα ἐπέστρεψε μεταμεληθεὶς ὁ Ἰούδας καὶ μέ τὰ ὁποῖα ἠγόρασαν τὸν ἀγρόν τοῦτον καὶ κατεσκεύασαν κοιμητήριον «εἰς ταφὴν τοῖς ξένοις». Διὰ τὸν Ἅγιον Ὁνούφριον ἡ Ἐκκλησία παρέλαβεν ὅτι ἔζη εἰς Αἴγυπτον ἐν ἄκρα ἀσκήσει, πτωχεῖα καὶ λιτότητι, εἰς σημεῖον ὥστε διὰ τῆς γενειάδος αὐτοῦ ἐκάλυπτε τὴν γυμνότητα αὐτοῦ.

Εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Ἀγροῦ τοῦ Κεραμέως ἰδρύθη κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας ἡ ὑπάρχουσα Ἱερά Μονὴ ὑπὸ τοῦ μοναχοῦ Κυρίλλου.

Τὴν περιποίησιν τοῦ χώρου τούτου καὶ τὴν διενέργειαν ἀνοικοδομήσεως εἰς τὸν χώρον, ὁ ὁποῖος ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς Κοιμητήριον ἕως τοῦ 14ου αἰῶνος ἀπὸ τοῦ ἔτους 1970 καὶ ἑξῆς ἀνέλαβε τὸ Πατριαρχεῖον, φροντίδι τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Πέτρας Γερμανοῦ, τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου Σάββα καὶ τοῦ ἡγουμένου μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Καλλίστου Δούρβα.

Εἰς τὴν πανηγυρίζουσαν Ἱεράν αὐτὴν Μονήν προεξῆρξε τῆς θείας Λειτουργίας ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πτολεμαίδος κ. Μακαρίου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Δραγουμᾶνος Ὁσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης π. Ματθαῖος καὶ τῶν Ἀρχιμανδριτῶν π. Κλαυδίου καὶ π. Χριστοδούλου καὶ τοῦ Προϊσταμένου τῆς Ρωσικῆς Πνευματικῆς Ἀποστολῆς εἰς Ἱεροσόλυμα Ἀρχιμανδρίτου π. Βασιανοῦ καὶ ἄλλων, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Προδρόμου, ψάλλοντος τοῦ Πρωτοψάλτου διακόνου π. Εὐσταθίου, καὶ μετεχόντων μοναχῶν τοῦ Πατριαρχείου ὁμοῦ μετ' Ἀραβοφώνων, Ἑλληνοφώνων καὶ Ρωσοφώνων Ἱεροσολυμιτῶν πιστῶν.

Πρός αὐτούς ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος, ἔχοντα ὡς ἔπεται:

«Νεύσει θεῖα θεούμενος γέγονας, ἄγγελος ἐπίγειος· τὴν Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου γὰρ καὶ Ἡλιοῦ ἐζήλωσας πολιτείαν, παμμάκαρ Ὀνούφριε», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός·

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ καὶ προσκυνηταί,

Ἡ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ὀνουφρίου χάρις συνήγαγεν πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ ἐπωνύμῳ αὐτοῦ Ἱερᾷ Μονῇ, τῇ ἐπικαλουμένῃ «τοῦ Ἀγροῦ τοῦ Κεραμέως», τῷ ἐπικληθέντι «ἀγρῷ αἵματος» (Ματθ. 27,7-8), ἀνεγερθείσῃ, ἵνα ἐορτίως τιμήσωμεν τὴν πάνσεπτον μνήμην αὐτοῦ.

Ὁ θεῖος Παῦλος, ἐν τῇ πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῇ, μνημονεύων πάντας τοὺς ἁγίους, ἰδιαιτέραν μενείαν ποιεῖται τῶν Ὁσίων καὶ ἀσκητῶν, ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος : «... ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς», (Ἑβρ. 11,38). Τοιοῦτος πλανώμενος ἐπὶ ἐξήκοντα ἔτη εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς ἐρήμου, καὶ ἄνθρωπον μὴ ἑωρακώς, ὑπῆρξεν ὁ θεοφορὸς Πατὴρ ἡμῶν Ὀνούφριος. Κατὰ τὸν Συναξαριστὴν, ὁ Ὁσιος Ὀνούφριος ἐμόναζεν εἰς Κοινόβιον ἐν Ἑρμουπόλει Θηβῶν τῆς Αἰγύπτου.

Τόσον ὁ Προφήτης Ἡλίας ὁ Θεσβίτης ὅσον καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος ἀπετέλουν τὸ πρότυπον πρὸς μίμησιν ἀπάντων τῶν ἀσκητῶν τῆς ἐρήμου, καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ μακαρίου Ὀνουφρίου, ὡς διατυπώνει τοῦτο καὶ ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ λέγων: «Νεύσει θεῖα θεούμενος γέγονας, ἄγγελος ἐπίγειος· τὴν Ἰωάννου γὰρ, καὶ Ἡλιοῦ ἐζήλωσας, πολιτείαν παμμάκαρ Ὀνούφριε».

Ἐζήλωσεν ὁ πατὴρ ἡμῶν Ὀνούφριος τὴν τοῦ Ἡλιοῦ καὶ Ἰωάννου πολιτείαν, τοὔτέστιν τὸν ἐρημικὸν καὶ ἀσκητικὸν αὐτῶν βίον, διό ὁ ἀπώτερος σκοπὸς τοῦ ἀσκητικοῦ καὶ μοναχικοῦ βίου εἶναι ἡ ἔνωσις με τὸν Θεόν, ἐν τῇ τελείᾳ ἀπαρνήσει τῆς ἐπιγείου ζωῆς τοῦ αἰῶνος τούτου. Τοῦτο διδάσκει καὶ ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ, λέγων: «Ὁ ἀληθὴς σκοπὸς τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἀπόκτησις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διὰ τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς». «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθείτω μοι», (Μαρκ. 8,34), λέγει Κύριος.

Ἑρμηνεύων τὸν Κυριακὸν τοῦτον λόγον, ὁ Ζυγαβηνός λέγει: «Ἀπαρνησάσθω τό ἑαυτοῦ θέλημα τὸ φιλήδονον, τὸ φιλόζων, ἢ τὸ ἑαυτοῦ σῶμα μὴ φειδόμενος αὐτοῦ κακουχουμένου καὶ βασανιζομένου, ἀλλὰ ἐκδιδούς αὐτό κινδύνους». Καὶ ἀπλούστερον: «ἀπαρνησάσθω τό ἑαυτοῦ θέλημα, ἐννοεῖ τὸ θέλημα τῆς φιληδονίας,

τῆς φιλοζωίας, ἥ καὶ τὴν μὴ μέριμνα καὶ φροντίδα τοῦ κακουχουμένου καὶ βασανιζομένου αὐτοῦ σώματος, τοῦ ἐκτεθειμένου εἰς κινδύνους.

Ἀκριβῶς τὴν προτροπὴν ταύτην τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία προτροπὴ δηλοῖ ἐλευθέραν διάθεσιν, προθυμίαν καὶ ἀπόφασιν σταθεράν ἐν τῇ ἐκλογῇ ταύτῃ, ἐφήρμοσεν ἐν τῇ πράξει καὶ τῇ θεωρίᾳ ὁ πιστὸς μαθητὴς καὶ ἀκόλουθος γενόμενος τοῦ Χριστοῦ, θεοφόρος Ὀνούφριος. Ἀκούσωμεν ἐν προκειμένῳ καὶ τοῦ ὑμνωδοῦ αὐτοῦ λέγοντος: «Πᾶσαν ἡδυπάθειαν, ὑπωπιάζων (=ὑποπιέζων) τὸ σῶμά σου ἀπηρνήσω θεόσοφε, πικραίνων τὴν αἴσθησιν, ἐγκρατείας πόνοις, καὶ σκληραγωγίας, ὑπομονῇ τε πειρασμῶν, καὶ καρτερίᾳ τῶν περιστάσεων, ἀνθ' ὧν τὴν ἀτελεύτητον, ἀντιλαμβάνεις ἀπόλαυσιν, καὶ τρυφὴν ἀδιάδοχον, καὶ χαρὰν ἀνεκκλάλητον».

Ἀξιοσημεῖωτον τό γεγονός ὅτι ὁ συνόμιλος τῶν ἀγγέλων Ὀνούφριος, τὴν ἀπάρνησιν τῶν ἐπιθυμιῶν τῆς σαρκὸς ἀλλὰ καὶ τὰ παλαίσματα τούτέστιν τὰς προσβολὰς τῶν δαιμόνων, αἱ ὁποῖαι προκαλοῦσαν πικρίαν εἰς αὐτόν, ὑπέμεινε μετὰ πλήρους συνειδήσεως καὶ συναισθήσεως, ἀκούων τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος λέγοντος: «Εὐσέβεια εἰς Θεὸν ἀρχὴ αἰσθήσεως», (Παροιμ. 1,7). Προσέτι δέ ὁ θαυμαστός Ὀνούφριος ἤκουε εἰς τὸν ψαλμωδὸν λέγοντα: «Ἀγαπήσατε τὸν Κύριον, πάντες οἱ ὅσοι αὐτοῦ· ὅτι ἀληθείας ἐκζητεῖ Κύριος, καὶ ἀνταποδίδωσι τοῖς περισσῶς ποιοῦσιν ὑπερηφανίαν», (Ψαλμ. 30,24) καὶ ἀλλαχοῦ: «Ὅτι Κύριος ἀγαπᾷ κρίσιν, καὶ οὐκ ἐγκαταλείψει τοὺς ὁσίους αὐτοῦ· εἰς τὸν αἰῶνα φυλαχθήσονται», (Ψαλμὸς 36,28).

Τὴν ὡς ἄνω μαρτυρίαν τοῦ ψαλμωδοῦ ἐπιβεβαιοῖ καὶ ὁ ὑμνωδὸς ἐναργέστατα λέγων: «Ὅλος Θεῷ κεκραμένος, δι' ἀγάπης τρισμάκαρ, μετέσχες βασιλείας τῆς αὐτοῦ, καὶ τῆς τρυφῆς τὴν ἀπόλαυσιν, καὶ ζωῆς τὸν χειμάρρουν, καὶ τῶν ἑορταζόντων τὸν χορὸν, καὶ χαρὰν τὴν ἀγήρω, ἀπέληφας Ὀνούφριε».

Ὅντως, ὁ τρισμάκαρ Ὀνούφριος μετέστη εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς τηρήσεως τῶν θείων ἐντολῶν, τούτέστιν τῆς πρὸς τὸν Θεὸν αὐτοῦ «ἀγάπης ἐκ καθαρᾶς καρδίας, καὶ συνειδήσεως ἀγαθῆς, καὶ πίστεως ἀνυποκρίτου», (Α΄ Τιμ. 1,5).

Τὴν δὲ ἔνωσιν αὐτοῦ μετὰ τοῦ Θεοῦ ὁ ἀοίδιμος Ὀνούφριος ἐπέτυχεν ἐν Χριστῷ διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας: «Πρόσιμεν, (προσερχόμεθα) δέ αὐτῷ (τῷ Θεῷ) δι' Υἱοῦ καὶ τῶν δι' αὐτοῦ θεσπισμάτων τούτέστι τῶν Εὐαγγελικῶν, ἃ καὶ πνευματικὴν ἔχει τὴν ἔνωσιν ἥτοι συνάφειαν· ἐνούμεθα γάρ τῷ Θεῷ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, καὶ τῆς θείας Αὐτοῦ φύσεως πλουτοῦμεν (ἀφθόνως ἔχομεν) τὴν μέθεξιν.

Εἰς αὐτήν ταύτην τήν μέθεξιν τῆς θείας φύσεως, τήν μετά Θεοῦ δηλονότι ἔνωσιν ἐν Χριστῷ διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καλούμεθα καὶ ἡμεῖς, οἱ πανηγυρίζοντες, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τὴν ἱερὰν μνήμην τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ὁνουφρίου, τὸν ὁποῖον ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία προβάλλει ὡς παράδειγμα πρὸς μίμησιν.

Οὕτως δὲ ὁ θεοφόρος πατὴρ ἡμῶν Ὁνούφριος, ὡς προείπομεν, εἶχεν ὡς παράδειγμα πρὸς μίμησιν τοὺς θεόπτας ἁγίους καὶ δικαίους, Ἡλίαν τὸν Θεσβίτην καὶ Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον· ἀλλὰ καὶ τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον Μαρίαν ὡς προστασίαν καὶ μεσίτριαν πρὸς τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν αὐτῆς, Σωτῆρα ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Διὸ καὶ ἡμεῖς, μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ, βοήσωμεν λέγοντες: «Ὡςπερ νεφέλη φωτεινὴ, τὸν ὑπέρθεον Χριστὸν ἥλιον φέρεις, ἐν ἀγκάλαις σου Μῆτερ, δι' οὗ τὸν ζόφον παθῶν, ψυχῆς μου λαμπρύνασα αὖγασον, τῷ τῆς ἀπαθείας, φωτὶ Θεογεννητορ».

Ἀμήν. Ἔτη πολλά εὐλογημένα καὶ εἰρηνικά!»

Μετά τὴν Ἀπόλυσιν ἐγένετο Μνημόσυνον εἰς τό Κοιμητήριον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς πρό δώδεκα ἐτῶν κοιμηθείσης μοναχῆς τῆς Μονῆς Σεραφείμας καὶ λιτανεῖα πρὸς τὸν Τάφον τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Μονῆς μοναχοῦ Κυρίλλου καὶ τοῦ Πατριάρχου Ἰουβεναλίου καὶ ἀνεγνώσθη ἡ εὐχή τῶν ὁπωρῶν.

Μετά τὴν Ἀπόλυσιν ἡ καλῶς διατηροῦσα τὴν Μονήν εἰς εὐπρέπειαν καὶ ἀνακαινίζουσα ταύτην ὀσιωτάτη μοναχή Παῖσῖα προσέφερεν ἀναψυχὴν φιλοξενίας εἰς τὸν Μακαριώτατον, τὴν συνοδείαν καὶ τό ἐκκλησίασμα.

